

[Forsvarsministeren.]

gen af, om vi skal have et forsvar i landet eller ej.

Med hensyn til selve øvelsens placering og tidspunktet for den i forbindelse med vor olieforsyningssituation vil jeg gerne sige, at her har vi i forsvarsministeriet forsøgt at balancere imellem to saglige synspunkter, det ene at få en besparelse frem, det andet at opretholde ærlige og ordentlige kontakter til de NATO-nationer, som vi skulle have øvelsen sammen med. Det var simpelt hen efter mit skøn ikke rimeligt og rigtigt at aflyse øvelsen. Dermed ville vi have smidt en lang række fornuftige overvejelser og andre ting direkte i vasken. Der skulle findes et mellemstade imellem det at ødelægge noget på det punkt og at foretage besparelser, og jeg tror, at vi har valgt det rigtige.

Jeg kunne have lyst til i forbindelse med problematikken omkring det rent psykologiske i, at befolkningen skal spare, og at derfor skal vi også spare i forsvaret, at sige, at hvis det bare tilnærmelsesvis kunne lykkes rundt omkring at nå ned på den besparelserprocent på i hvert fald omkring 50, der er opnået her, så ville der virkelig være skabt udveje for at lette olieforsyningssituationen i Danmark.

Aage Frandsen: Jeg stillede et tillægs-spørgsmål, som forsvarsministeren ikke tog stilling til, nemlig: er der andre øvelser på vej, og i bekræftende fald: hvad vil forsvarsministeren så gøre?

Forsvarsministeren (Orla Møller): Jeg beklager, at jeg var så optaget af at argumentere for det, jeg finder rigtigt, at jeg overså dette spørgsmål.

Det er i og for sig indirekte besvaret både i mit første indlæg og i det næste. Det er flere forskellige former for øvelser, der normalt holdes inden for forsvaret. Den store øvelse her er noget exceptionelt. Jeg sagde i mit første svar, at hvis det overhovedet bliver nødvendigt med flere og skarpere restriktioner over for det civile liv, så vil vi tage de nødvendige konsekvenser, også med hensyn til alle øvelser inden for forsvaret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Gert Petersen* til udenrigsministeren:

„Hvordan agter regeringen at tilkende-give sin utvetydige og skarpe fordømmelse af det chilenske militærregimes tiltagende terror og grove krænkelser af friheds- og menneskerettighederne?“

(Spm. nr. 37).

Skriftlig begrundelse.

Siden militærkuppet i Chile for snart to måneder siden er alene antallet af offentligt meddelte henrettelser oppe på mere end et hundrede. Derudover må mange hundrede andre anses for myrdet i hemmelighed. Mange tusinde mennesker, hvis eneste „forbrydelse“ er, at de har overholdt Chiles forfatning, holdes som fanger under umenneskelige forhold. De demokratiske rettigheder er totalt undertrykt, og militærregimet holder sig ved magten gennem en omfattende menneskejagt.

Chile er et af de få lande i Latinamerika med demokratiske traditioner, og præsident Allendes lovlige regering overholdt nøje forfatningen; den politiske opposition fik lov til at udfolde sig uden hindringer af nogen art.

På denne baggrund bliver militærjuntaens terrorregime — som i forvejen sætter rekord i brutalitet og grusomhed — endnu grællere. Der er tale om et så brutalt og skånselsløst overgreb mod demokratiet, at en parallel til fascismen i mellemkrigstidens Europa er uafviselig.

Den danske regering har ved adskillige lejligheder vist, at respekt for menneskerettighederne ligger den alvorligt på sinde, og den er ofte fremkommet med skarp kritik af uomtvistelige krænkelser af disse rettigheder, men dog krænkelser, der ikke på langt nær kan måle sig med den fascistiske juntas forfølgelse af tilhængerne af Chiles lovlige regering. Det har derfor vakt nogen undren, at den danske regering — ud over de første protester i forbindelse med selve kuppet og en beklagelse fremsat af statsministeren i dennes åbningstale — ikke stærkere har givet udtryk for sin utvetydige fordømmelse af det fascistiske diktatur i Chile.

Det kan naturligvis skyldes, at man har ønsket at afvente udviklingen. Billedet er dog nu så klart, at tiden må være inde til at bruge meget stærke ord om regimet i Santi-